13e JAARGANG CURAÇAO DEN 24n. DECEMBER 1896. N° 678

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50 voor elken regel meer fl. 0,07

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,—pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un annuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50. cada regel mas fl. 0,07½.

Mgr. H. A. M. Joosten

Titulair Bisschop van Marciana en Vde Apostolische Vicaris van Curaçao.

In vinculo pacis,
In den band des vredes
Wapenspreuk van Z. D. H.

Met weemoed staren wij op het ontzielde lichaam van den algemeenen Vader van Curaçao's Katholieken. Ach, dat die Vader niet sterven mocht te midden zijner dierbare kinderen, dat die kinderen het stervensuur van hun Vader niet mochten verzachten. Wij treuren en weenen, en geen andere troost blijft ons over dan het geloof in de verrijzenis, die, wat leeft en gestorven is na een Gode welgevallig leven, hereenen zal tot een eeuwig en zalig leven. De dood echter moge ons hebben ontroofd wat ons het dierbaarst was, één balsem voor onze diepe hartewonden liet Gods liefde en goedheid ons: het vertroostend aandenken van den Doorluchtigen Overledene en onze kinderlijke liefde voor Hem. Immers Curaçao vereerde hoog en beminde hartelijk den overleden Bisschop. Die vereering, die liefde sprak zich uit, toen Mgr. JOOSTEN als Vicaris-Provinciaal aan het hoofd stond van Pietermaai's Convent, die vereering, die liefde uitte zich in diepgevoelde droefheid, toen het klooster van Nijmegen den hoogeachten Pater JOOSTEN tot zijn Prior koos en een schat ontroofde aan de Missie van Curaçao, die vereering, die liefde bereikte haar toppunt, toen het den H. Stoel behaagd had den nederigen en heiligen Prior van Nijmegen te verheffen tot Bisschop van Marciana en te benoemen tot Apostolisch Vicaris van Curaçao. En indien men nu vraagt, hoe het kwam, dat die vereering zoo hoog ging, die liefde zoó innig was tusschen den Herder en zijne kudde, dan is er slechts één antwoord op die vraag: het woord, waarin geheel de ziel van Mgr. JOOSTEN zich uitdrukte, dat Hij beleed geheel zijn leven lang en uitsprak, toen Hij op den Bisschopszetel verheven werd: In vinculo pacis, in den band des vredes. Neen, niemand verwonderde er zich over, dat de nieuwbenoemde Bisschop dat woord tot wapenspreuk koos, op het oogenblik dat de Bulle zijner benoeming tot Bisschop in de kapittelzaal van Nijmegen's eerbiedwaardig klooster werd afgekondigd: Hij had immers den diepen zin van dat woord zoo getreuw mogelijk weergegeven, eerst als nederig novice in het klooster te Huisen, daarna als gevierd leeraar, toen Hij aan zijne jongere ordebroeders de wijsbegeerte en godgeleerdheid onderwees, of later toen Hij in waardigheid geplaatst met zachte doch vaste hand de kloosters van Huisen, Pietermaai en Nijmegen bestuurde.

In vinculo pacis: wie hebben meer dan wij, wier Bisschop Mgr. JOOSTEN was, ondervonden, hoe Z. D. H. die wapenspreuk verstond! Hij kwam tot ons, en leefde onder ons, en is heengegaan van ons in vinculo pacis. Hij kwam in de kracht van dat woord: wie herinnert zich niet meer den zoeten glimlach, die speelde om de lippen van wijlen Monseigneur, toen Z. D. H. voor de eerste maal als Bisschop de kathedrale kerk te Otrabanda binnentrad en den eersten herderlijken zegen aan de zoo geliefde kudde gaf! Lag er in dien blik geen zee van liefde, die vrede en troost beloofde aan het afgetobde hart, dat nog treurde over het verlies van twee geliefde Bisschoppen? Hij leefde steunend op dat woord: wie onzer heeft, hetzij wijlen Monseigneur optrad uit kracht van het herdersambt, dat op zijne schouders rustte, hetzij Hij zich onderhield met ons op meer vertrouwelijke wijze, ooit een woord uit den mond van Z. D. H. vernomen, dat niet getuigde van onuitsprekelijke liefde, welke aan allen vrede bracht? Hij is heengegaan vertrouwend op dat woord: hoe kon Monseigneur's liefderijk hart gelooven, dat de band des vredes zou worden verbroken? Daarom sprak Hij bij het scheiden: Ik vertrouw vastelijk, ja ik weet het zeker, dat ik spoedig tot u wederkeeren zal. En waarlijk, onze Vader is tot ons wedergekeerd, niet, het is waar, zooals wij het gewenscht hadden, maar toch gelukkiger en ons voordeeliger. Hij is heengegaan als een kranke, die heil zocht tegen een wreedaardige ziekte, Hij is teruggekeerd als martelaar, die viel, omdat niets hem kon weerhouden van de vervulling van zijn plicht; Hij is heengegaan als een hulpbehoevende, met wien wij diep medelijden gevoelden, Hij is teruggekeerd als een heilige, die op aarde gelouterd door het lijden, thans is toegelaten tot de aanschouwing Gods en onze machtige voorspreker is in den hemel. Zoo zet nu wijlen Monseigneur op eene voor ons voordeelige wijze den arbeid voort, dien Z. D. H. met zooveel liefde, volharding en opoffering in het Curaçaosch Vicariaat begonnen is. Daarom een traan moge ontwellen aan het oog, het hart gevoelt, dat er veel verloren, maar ook veel gewonnen is bij den dood van onzen innig beminden Bisschop. Toch schatten wij daarom de verdiensten van Monseigneur's kostbaar leven niet gering, de rijkste, schoonste levensjaren gaf Z. D. H. aan de Katholieke Missie van Curaçao.

Den 1sten December 1837 aanschouwde wijlen Monseigneur Joosten te Nijmegen het eerste levenslicht en werd bij den H. Doop, dien Hij in de Sint-Franciscuskerk aldaar ontving, gesteld onder de bescherming van den heiligen Henricus. Zijne deugdzame ouders, dien Hem hun oudsten zoon beminden als den appel hunner oogen, gaven Hem van af zijn vroegste jeugd eene zorgvuldige opvoeding en legden in zijn hart de kiemen der heerlijke deugden, welke wij tijdens het leven van Z. D. H. zoozeer bewonderden. Hunne zorgen werden met den besten uitslag beloond, te meer toen hun zoon, jongeling geworden, het vurig verlangen zijns harten openbaarde om voor den priesterlijken stand te worden opgeleid. De keuze mocht beproefd worden, heimelijk verheugden Monseigneur's ouders zich er in, dat hun zoon zich tot zulk een verheven staat geroepen gevoelde, wijl zij als brave Katholieken te zeer overtuigd waren, dat een zoon-priester de glorie is van het Katholiek huisgezin. Toen het voldoende vaststond, dat Monseigneur's keuze geen voorbijgaande opwelling des harten, doch een goed overwogen besluit was, werd Hij geplaatst op het zoo gunstig bekende Sint-Dominicuscollege zijner vaderstad, waar Hij spoedig door Zijn minzaam karakter en vurigen ijver de achting zijner medeleerlingen en leeraren won. Omstreeks September 1857 voleindigde wijlen Monseigneur met goed gevolg zijne lagere studiën en trad te Langenboom bij Grave in de Orde der Predikheeren. Een jaar later den 14den November legde Z. D. H. in het Rozenkransklooster te Huisen bij Arnhem de religieuse geloften af. Had Monseigneur het jaar na de intrede in het klooster zich vooral moeten toeleggen op de volmaking van het geestelijk leven, nu begon de tijd van ernstige studie en van het verkrijgen der wetenschappen, welke den toekomstigen priester onontbeerlijk zijn, en zoo uitstekend kweet Monseigneur zich van dien plicht, dat zijne oversten Hem waardig keurden toegelaten te worden tot het Sint-Thomascollege, dat nog niet lang geleden in het Huisensche klooster was opgericht en waar den meest scherpzinnigen studenten der Hollandsche Dominicaner-provincie gelegenheid wordt gegeven vooral door het bestudeeren der werken van St. Thomas van Aquino zich in de gewijde wetenschappen te bekwamen.

Ook hier beantwoordde frater Alphonsus Maria—dien naam had Monseigneur aangenomen bij zijne intrede in het klooster — ten volle aan de verwachtingen, welke men van Hem koesterde, meer nog, zijne professoren hadden in Hem een diepzinnig denker leeren kennen, zoodat Hem bij het eindigen van den vierjarigen cursus werd aangezegd, dat Hij door het verdedigen van zestig theologische stellingen in openbare zittingen, waarbij geleerden van verschillende richting zouden tegenwoordig zijn, den graad van lector of doctor in de godgeleerdheid zich verwerven moest. Glansrijk doorstond Monseigneur de proef en allen prezen als om strijd de helderheid van zijn betoog, het overtuigende zijner redeneering.

Onderwijl was frater Alphonsus Maria den 10den Augustus 1863 priester gewijd. Wij zullen niet beproeven te beschrijven, hoe Hij zich voorbereidde tot dien grooten dag: wij, die gezien hebben met wat godsvrucht Monseigneur dagelijks het H. Misoffer opdroeg aan God, met wat angst en beven Hij de Bisschoppelijke waardigheid op zich nam, begrijpen genoeg, dat Monseigneur's voorbereiding tot het ontvangen der H. Priesterwijding de voorbereiding eens heiligen was.

Na het afleggen van het Lectoraatsexamen was Pater Alphonsus Maria een volmaakte Dominicaan geworden, nu kon Hij ten volle aan het doel der Predikheeren-Orde beantwoorden: contemplàta aliis tradere, het overwogene aan anderen mededeelen. Spoedig dan ook bezette Hij een leeraarsstoel in het studiehuis van Nijmegen, later in dat van Huisen, en Hij legde het professoraat niet eerder neder dan toen Hij aangewezen werd om aan het hoofd te staan der Paters Dominicanen van de Curaçaosche Missie, welke sinds 9 Juli 1869 aan de Hollandsche provincie der Predikheeren-Orde was toevertrouwd.

De benoeming tot Vicaris-Provinciaal, welke waardigheid Pater JOOSTEN gedurende Zijn eerste verblijf op Curaçao bekleedde, mogen wij beschouwen als eene belooning voor de gewichtige diensten, welke Hij reeds als jeugdig priester aan de Orde der Predikheeren bewees. Nauwelijks priester gewijd werd Hem de leiding der novicen toevertrouwd, later werd Hij aangesteld tot Supprior van het Huisensche klooster, totdat in September 1872 het Kapittel van datzelfde Huis den deugdzamen en veelgeliefden priester tot Prior verkoos.

Dan, niet lang zou het Convent van Huisen zich verheugen in het wijs en voorzichtig bestuur van Prior JOOSTEN. Mgr. H. van Ewijk z. g. was uit de Curaçaosche Missie wedergekeerd om in het moederland de belangen der Hem toevertrouwde kudde te bespreken, niet het minst om het bestuur der Paters Dominicanen, die in de Missie werkzaam waren, te regelen. Toen lieten de Oversten het oog vallen op den beleidvollen Prior van het Rozenkransklooster. Wel hadden geen groote daden zijn driejarig bestuur gekenmerkt, doch Pater JOOSTEN had in korten tijd de innige liefde en het onbeperkt vertrouwen gewonnen van allen, over wie Hij gesteld was, en dat was genoeg om het welslagen van zijn bestuur in de Curaçaosche Missie te verzekeren. Tegelijk met wijlen Mgr. van Ewijk vertrok Pater JOOSTEN in hoedanigheid van Vicaris-Provinciaal uit Holland en kwam den 11den. Juli 1875 te Curaçao aan.

Het leven, dat nu begon voor den Zeer Eerw. Pater Vicaris JOOSTEN, was een leven, door de wereld misschien niet gekend, doch van hooge waarde bij God. Beter dan wij kunnen Pietermaai's Katholieken verhalen van Pater JOOSTEN's gezegenden arbeid onder hen, in wier midden Hij negen jaren onafgebroken verkeerde, Hij, de kalme, liefderijke priester, die zichzelven vergat om alles voor allen te worden, bij wien allen steeds troost en bemoediging vonden, die waar Hij harde waarheden verkondigen moest, steeds de hardheid van zijn woord wist te verzachten door de goedheid van zijn hart. Doch in de negen jaren van zijn eerste verblijf onder ons, was Pater JOOSTEN vóór alles Vicaris-Provinciaal. Hij was gezonden om te arbeiden aan het tijdelijk en geestelijk gebouw zijner Orde in de Missie van Curaçao, Hij deed dit met wijsheid en met alle kracht, die in hem was. Den 18den Juli 1875 werd het toenmalige woonhuis der Paters te Pietermaai verheven tot klooster en onder de bescherming gesteld van de Koningin van den Allerheiligsten Rozenkrans, doch daar die woning slecht geschikt was tot het onderhouden der kloosterlijke observantie, zag Pater JOOSTEN tevens uit naar een geschikter verblijf, waar de Constitutiën en Regels der Dominicaner-Orde beter zouden kunnen opgevolgd worden. Toen werd onder het waakzaam oog van den Zeer Eerw. Pater Vicaris het gebouw opgetrokken, dat schoon is door zijn soberheid en thans nog het plein van Pietermaai siert.

Wat moet Pater JOOSTEN hebben

gevoeld, toen Hij zijn nieuw klooster kon inwijden! Nu mocht Hij met zijne Broeders het ware Dominicanen-leven leven, nu kon Hij van tijd tot tijd ook hen, die op de eilanden of in de buitenparochiën werkzaam waren, rondom zich vergaderen, wanneer zij noodig hadden uit te rusten van hun arbeid en bij hun Vicaris nieuwe krachten, zoowel lichamelijke als geestelijke, kwamen zoeken. En het was alsof de vermoeienissen niet geleden en de krachten niet verloren waren, wanneer men slechts een wijle bij Pater JOOSTEN vertoefd had.

Zoo gingen negen jaren van Pater JOOSTEN's bestuur voorbij, toen Hij met algemeene stemmen door de Paters der Missie werd gekozen om hen te vertegenwoordigen op het Provinciaal Kapittel in Holland. Wederom had Pater JOOSTEN, evenals vroeger in het klooster van Huisen, de innige liefde en het onbeperkt vertrouwen zijner onderdanen verworven; dit bewees de keuze der vergaderde Paters. Doch die keuze zou ongetwijfeld anders zijn uitgevallen, indien men slechts van verre vermoed had, dat bij het vertrek van den Curaçaoschen Vicaris en afgevaardigde op den 2den April 1884 een niet te waardeeren schat voor de Missie verloren ging. Immers men mocht denken, dat Pater JOOSTEN voor de Missie verloren was, toen na afloop van het Provinciaal Kapittel het Sint-Dominicusklooster van Nijmegen den Vicaris van Curaçao tot zijn Prior verkoos en die keuze door de hoogere overheid bekrachtigd werd. Echter Gods leiding sprak later hier duidelijk. Zocht men in Holland den wijzen en deugdzamen priester voor zich te behouden en Hem te scheiden van zijn geliefd Curaçao, God liet die scheiding toe, omdat Hij Hem uitverkoren had tot een ambt, dat hechte, onverbreekbare liefde eischt. En die hechtheid werd beproefd, die onverbreekbaarheid werd bewezen, toen Pater JOOSTEN niet meer terugkeeren mocht naar het land zijner innige verlangens, Curaçao. Twee malen zag Hij de stemmen der Nijmeegsche kapittelpaters op zich vereenigd, twee malen gelastten Hem zijne oversten zich die keuze te laten welgevallen, toen was de tijd der beproeving voorbij: de Kerk van Curaçao, die in één jaar tijds tweemaal haar Herder zag getroffen worden, werd door God getroost, toen de veelgeliefde Pater JOOSTEN door den H. Stoel benoemd werd tot Bisschop titulair van Marciana en Apostolisch Vicaris van Curaçao. Thans was het Nijmeegsche klooster in rouw, maar Curaçao juichte en jubelde en vierde feest en zag met innig verlangen den dag te gemoet, dat Mgr. JOOSTEN zijn voet drukken zou op zijn bodem.

Die dag kwam spoedig. In het jaar 1887, den 8sten December, op den feestdag van Maria onbevlekt ontvangen, de Patrones van zijn Vicariaat, werd wijlen Mgr. JOOSTEN in de Metropolitaankerk van Utrecht tot Bisschop gewijd, den 12den April van het volgende jaar vertrok Z. D. H. uit Holland en kwam den 16den Mei daaraanvolgende behouden hier aan.

Wij zullen niet pogen de feestvreugde te beschrijven, welke toen de harten vervulde; de herinnering aan dien dag ligt nog te levendig in ieders geheugen en iedere beschrijving zou slechts een wanklank zijn in dezen droevigen tijd; liever gaan wij na, wat wijlen Mgr. JOOSTEN als Bisschop deed voor het Curaçaosche Vicariaat.

Mgr. JOOSTEN kwam tot een kudde, die wel van haar herder beroofd, doch, dank aan de goede zorgen van den toenmaligen Administrator Mgr. F. Kieckens z. g., niet verwaarloosd was. Derhalve kon Monseigneur veilig het werk zijner doorluchtige Voorgangers vervolgen. In den beginne dan werden er kerkelijke visitaties gehouden, in de parochiën, waar wegens den onverwachten dood der beide vorige Bisschoppen in vele jaren het H. Vormsel niet was ontvangen, werd dat H. Sacrament toegediend, in één woord, Monseigneur bepaalde er zich toe in de eerste maanden na zijn aankomst om zich volkomen op de hoogte te stellen van den toestand der Curaçaosche Missie. Daarna sloeg Z. D. H. met moed en beleid de hand aan het werk. De kerk van San Willebrordo werd voltooid en geconsacreerd, de kerk van Santa Maria en Barber vergroot en verfraaid, het meisjesweeshuis van Habai met een ruime kapel verrijkt, het jongensweeshuis te Santa Rosa uitgebreid, katholieke scholen op Sint-Martin en in de parochie aan den Noord op Aruba opgericht. In het begin van 1891 ondernam Monseigneur de moeitevolle reis naar de Bovenwindsche eilanden, waar zijn tegenwoordigheid niet alleen de Katholieken van zijn eigen Vicariaat, maar ook nog die der Fransche en Engelsche jurisdictie op de naburige eilanden verblijdde. Ook de Katholieken van de eilanden Bonaire en Aruba zagen den geliefden Herder in hun midden; vooral Aruba verheugde zich in zijn komst, omdat het zijn Bisschop wijzen kon op een der schoonste werken van het Vicariaat, de nieuwe kerk van Santa Cruz, onder het bestuur van Mgr. JOOSTEN gebouwd en door Z. D. H. plechtig geconsacreerd. Bij voorkeur echter wijdde nu wijlen Monseigneur zijne beste zorgen aan het Katholiek onderwijs in zijn Vicariaat. Daarvoor getroostte Hij zich de grootste offers en was niets Hem te zwaar. Aan Mgr. JOOSTEN dankt het Katholiek onderwijs van Curaçao den bloei, waarin het zich thans verheugt; onder zijn bestuur vroeg het telkens uitbreiding en overtrof het getal van hen, die genoten van dat onderwijs, alle verwachting. Een zijner laatste werken op dat gebied was het bouwen der nieuwe meisjesschool aan den Waterkant te Otrabanda.

Wij spraken tot nu toe alleen van de zichtbare zegeningen, die de arbeid van onzen overleden Bisschop ons bracht. Niet minder, ja nog grooter waren die, welke voor de wereld verborgen waren. Men moet Mgr. JOOSTEN in zijn werkkring van nabij hebben gadegeslagen om eenigszins te kunnen vermoeden, wat werkkracht Z. D. H. ontwikkelen kon. Doch bij het drukkende der zorgen, bij den veelvuldigen arbeid bleef Monseigneur steeds de kalme, wijze bestuurder, die nooit overhaast een besluit nam, meer nog de liefderijke Vader, die zijne kinderen innig beminde. In vinculo pacis, in den band des vredes was Hij gekomen tot zijne kudde, waarlijk, als geklonken was Hij aan haar met ketenen van liefde. Iedereen had toegang tot Hem, het meest de armen en bedroefden, iedereen vond bij Hem troost, bemoediging en opbeuring. Hij beminde zijn clerus en was trotsch op hun achting en liefde, Hij eerde zijne onderhoorige priesters in zijn hart als mede-werklieden in den wijngaard des Heeren, biddend zegende Hij hun veelzijdigen arbeid, met hen verkeerde Hij als een teer minnende Vader, die zich in alles schikt naar de wenschen zijner kinderen, zoolang de eerbied voor het vaderlijk gezag daardoor niet wordt verminderd. In vinculo pacis: Monseigneur JOOSTEN was de brenger des vredes, de apostel der liefde.

Die liefde zocht en vond Hij aan den voet van het kruis en leerde Hij in de nabijheid der altaren. Elken dag mochten de Katholieken van Otrabanda getuigen zijn van de hartelijke godsvrucht, waarmede Z. D. H. het hoogheilig Sacrificie der Mis voltrok, en in de kapel, die aan de bisschoppelijke woning grenst, konden in het stille avonduur de huisgenooten hun heiligen Bisschop bespieden en zien, hoe den nederigen Prelaat in diepen eenvoud en in de aandoening des harten neerknielde voor het H. Sacrament.

Zoo ging het kalme, vruchtbare leven van den vijfden Apostolischen Vicaris voorbij, toen in Augustus 1894 met de teekenen eener ongeneeslijke ziekte het uur der beproeving sloeg. Nu volgde een tijd van bange onzekerheid, die droeve werkelijkheid werd in Maart 1895; het harde woord werd gesproken: indien er voor Z. D. H. nog heil gevonden kan worden, dan is het te zoeken in Holland. Monseigneur vertrok den 7den Maart in het vast vertrouwen, dat, zoo de kunst Hem geen genezing bieden kon, de H. Maagd hem helpen zou. De bekwaamste geneesheeren brachten geen heil, toen ging Z. D. H. op naar het heiligdom van Lourdes. Doch ook daar werd de bede van onzen Bisschop, van ons allen niet verhoord: God had het anders beschikt. Hij sloeg Zijn dienaar aan het kruis en reikte hem den bitteren kelk des lijdens. En thans klonk het weer uit den mond van den Bisschop des vredes: in vinculo pacis, in den band des vredes, neen, ik wil niet door het weigeren van dezen kelk scheiden van mijn God en scheiden van zijn liefde: fiat voluntas tua, Vader, Uw wil geschiede. En die wil is volbracht onder het hevigste lijden, maar met de grootste onderwerping en met den moed van een martelaar, totdat de dood kwam, die ons werd aangekondigd den 19den December laatstleden en die genaderd was huiverig en talmend, alsof hij terugschrikte bij het rooven van zulk een kostbaren schat.

Onze Bisschop dan is heengegaan en wij, zijne zonen en dochteren, blijven als weezen achter. Toch zijn wij niet als zij, die treuren en geen hoop hebben. Het is als klinkt ons van uit den hoogen hemel het woord van den eerbiedwaardigen Overledene in de ooren: Beijvert u om de eenheid des Geestes te bewaren in den band des vredes; de eenheid des Geestes, Dien Hij zelf, wij mogen het vertrouwen, thans aanschouwt. Wiens volheid van genade Hij ons zenden zal en in Wien wij allen hopen mogen eenmaal te zullen vereenigd worden, zonder dat de dood ons ooit meer scheiden kan. Dat woord, die hoop troost en versterkt ons.

O Kerstnacht, schooner dan de dagen!

> O Kerstnacht, schooner dan de dagen.
> Hoe kan Herodes 't licht verdragen.
> Dat in uw duisternissen straalt.
>
> VONDEL.

Kerstmis! Welk een wereld van gedachten wekt dat woord in den geest van den Christen! Welk een zee van gevoelens brengt het in beweging in het hart van al wie gelooft!

't Was nacht op de wereld, toen het eerste Kerstfeest den menschen door de Engelen als herauten des Allerhoogsten, werd aangekondigd in de velden van Bethlehem: nacht ook, donkere nacht, in de geesten en de harten der menschen. Doch daar verscheen Hij, van wien geschreven staat, dat Hij het Licht is, dat allen mensch verlicht, die in deze wereld komt, en verdwenen waren de duisternissen; het licht verspreidde zich over de wereld; zijn brandpunt was Bethlehem; maar van daar uit gingen zijne stralen tot de uiterste hoeken der aarde; geen zee, geen eiland, geen berg, geen dal, of er drong ten minste iets van dat licht door. En dat er nu nog menschen zijn, die gezeten zijn in de duisternis en in de schaduwe des doods, is eigen schuld van hen, die oogen hebben en niet zien.

Slechts met weemoed denkt men terug aan de duisternis, die de komst des Verlossers voorafging en als stemmen van geesten in den langgerekten nacht, zoo klinken ons de verzuchtingen tegen, die de Oudvaders slaakten in hun verlangen naar licht: *Dauwt, Hemelen, van boven, en gij wolken regent den Rechtvaardige.*

Wie kon in die duisternis des geestes den weg des Hemels vinden? De eenen zochten hem in de aanbidding der goden van hout en steen. De Egijptenaar wierp zich neer voor den Os Apis, bouwde voor denzelven paleizen en tempels en diende hem de spijzen voor op gouden schotels, — de Pers aanbad de zon, — de Babyloniër de Sterren, — de Germaan zijn Thor en Wodan, — de Romein en Griek aanbaden alles als god behalve God zelf. Tot zulk een toppunt was, niettegenstaande de fijnste uitwendige beschaving de duisternis gestegen. Kunst, wetenschap en wijsbegeerte bleken onmachtig ze te verdrijven, en steeds geringer werd het aantal van hen, die, bij het zwakke licht der oude openbaring het smalle pad nog wisten te vinden, dat leidde tot de kennis en het bezit van den eenig waren God.

Niet minder duisternis heerschte in de harten. O, wat een poel van bederf was het hart, niet van sommige monsters alleen, maar van de overgroote meerderheid van het menschelijk geslacht. Eén woord zegt ons alles: De zonde was verheven tot eeredienst en men meende een aan God welgevallig werk te doen met de onnoembaarste gruwelen te bedrijven.

Niet alleen de goede, en getrouwe dienaars des Allerhoogsten zuchtten om redding, maar over geheel de wereld heerschte een verlangen, een ongeduldig verwachten van een Redder, die aan dien toestand een einde maken zou. Sijbillen en dichters zongen van dien Redder, en Virgilius, de grootste der zangers, meende hem gevonden te hebben en bezong hem in Augustus, Rome's eersten keizer.

Doch de glans, dien deze verspreidde, was niet toereikend om de duisternissen des nachts te verdrijven; hoogstens kon hij in zijn marmeren paleizen, schitterend van goud en edelsteenen, dienst doen als een dwaallicht, dat niet alleen zelf dwaalt, maar ook nog anderen op een dwaalspoor brengt. Neen het Licht, het ware Licht ging op in het Oosten; daar werd het dag; niet in de paleizen der Oostersche heerschers, niet in de zuilengangen der Atheensche geleerden, maar in een nederigen stal, in eene spelonk, de schuilplaats van herders en schapen. Daar lag een Kind in eene kribbe, zwak en machteloos. Slechts het flauwe licht van St. Jozefs lantaarn bestraalde het. Doch zie dat Kind was de zoon Gods, het Licht dat de wereld verlichten zal. En, als om een voorsmaak te geven van het Licht, waarvan dat Kind de bron is voor alle plaatsen en voor alle tijden, zie, daar verlichtte zich op eenmaal de duistere stal, waar het Kindeke neerlag, — en het licht vervulde dien stal en omgaf hem, en de lucht werd er van vervuld en ver, ver in het ronde scheen het alsof de nacht in dag was veranderd.

Nu moge de menschelijke twijfelzucht al zeggen: Moet dat Kind, daar in dien stal, de wereld verlichten? Doch wij, die achtien eeuwen na de Geboorte van dat Kind leven, wij kunnen niet de geschiedenis in de hand het antwoord geven: Dat Kind *heeft* inderdaad de wereld verlicht! De weg des Hemels, de weg naar 't eeuwig geluk is nu gemakkelijk te vinden, hij ligt open en bloot voor al wie hem bewandelen wil. Dat Kind, het Kind van Bethlehem, heeft hem ons geleerd; dat Kind heeft den arme opgeheven uit het slijk, het heeft de bedorvenheid der harten weggenomen door de zielen te wasschen in zijn H. Bloed, dat voortdurend stroomt in de H. H. Sacramenten.

O Goddelijk Kind van Bethlehem, wat hebben wij U veel te danken! Als dat Kind niet op de wereld gekomen was, om ons te verlichten naar geest en hart, wat zouden wij zijn? Heidenen en afgodendienaars, dierlijke wezens met rede begaafd, overtogen misschien met een vleugje beschaving, maar overigens tot niets dienstig dan om, na een leven verwijderd van God, ons doel, — veroordeeld te worden tot vlammen, die nooit uitgaan en folteringen, die nooit eindigen.

Hoe jammer, dat er in onzen tijd zoo velen zijn, die dezen toestand van ondoordringbare duisternis, uitloopend op een eeuwigen afgrond, verkieslijk achten boven het licht, dat het Kind van Bethlehem heeft aangebracht. Misschien is hun hart niet zuiver genoeg om dat goddelijk licht te zien, dat slechts zichtbaar is voor de zuiveren van harte. De ongelukkigen! Zij behelpen zich met het flauwe lantaarntje der wetenschap, der rede, en met dat nachtlicht gaan ze tastend langs steile hellingen, bergpaden en afgronden,

niet inziend hoe groot het gevaar is, waarin zij zich bevinden, terwijl de geloovige diezelfde paden betreedt met vasten tred, met onverstoorbare kalmte; want zijn voet wordt geleid, zijn oog verlicht door het liefelijke, maar aldoordringende licht van 't Kindeke van Bethlehem.

Dat het christenhart dan jubele en juiche! Dat de geloovigen zich verdringen in de tempels om den Almachtige te danken voor het licht, dat Hij heden vóór achttienhonderd jaar over ons deed opgaan. Maar tevens dat allen zich beijveren, om door daden die het licht mogen zien, zich waardig te toonen van de weldaad, die God ons bewees. Geen werken der duisternis meer, nu het licht ons beschijnt! Wij dragen de wapenrusting des lichts, zooals de Apostel zegt; de machten der duisternis bestrijden ons: maar het licht zal zegevieren over de duisternis.

En o, hoe schoon, hoe diep dóórdringend is het Licht, dat uitgaat van Bethlehem! Geen menschelijk licht, hoe volmaakt ook kan daarmede in vergelijking komen. Het doordringt niet alleen de lichamen maar de zielen, de geesten, de harten, het verandert ze, het heiligt ze, het leidt ze ten eeuwigen leven.

O Goddelijk licht van 't Kindeke van Bethlehem, doordring ons, verlicht ons, geleidt ons; met u vreezen wij de aanvallen der duisternis niet: maar verlicht ook hen die gezeten zijn in de schaduwe des doods; ook hen, die zich enkel door 't flauwe licht van wat zij wetenschap noemen, laten leiden, opdat geheel de wereld zich bade in uw rijkdom van stralen, die uitgaan van den Hemel en er als een altijd springende lichtbron, ook weer naar toe leiden. Zóó zij het!

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Groote bedrijvigheid heerscht er in onze haven door het binnenbrengen der lading van het gestrande stoomschip Thuringia. Het vlotmaken dezer boot zal echter met veel moeite gepaard gaan, wijl zij slechts door kleine vaartuigen te bereiken is.

***

Bij de groote droefheid, die ons hart vervuld over het afsterven van Z. D. H. Mgr. JOOSTEN, bemerkten wij toch met onverdeeld genoegen, dat het bericht van den dood van den beminden Kerkvoogd een diepen indruk bij de bevolking van onze kolonie, zoowel bij katholieken als bij andersdenkenden heeft teweeggebracht. Zeer gevoelig zijn wij tevens voor de waardeerende artikelen door de tot hier toe verschenen bladen aan de nagedachtenis van den ontslapen Bisschop gewijd.

***

De feestdagen van Kerstmis en Nieuwjaar zijn aanstaande. Wijl deze dagen door eene betreurenswaardige gewoonte in onze kolonie berucht zijn door talooze ongebondenheden, wenschen wij met aandrang de aandacht der autoriteiten te vestigen op de ergelijke tooneelen, zoo stuitend voor elk beschaafd gemoed, die bij voorkeur op die feestdagen plaats hebben, opdat in tijds maatregelen genomen worden ter beteugeling van deze heidensche, menschonteerende gewoonte.

***

Wij brengen bij dezen onzen dank aan den Eerw: Heer M. de Leao Laguna, predikant en voorlezer bij de Nederl. Herv. Israëlitische gemeente, voor de toezending van een *Calendario Hebreo* door genoemden Heer samengesteld.

NEDERLAND.

De Koninginnen kwamen Zaterdag, om 4 uur 56 te Monza aan. Zij werden ontvangen door den koning en de koningin van Italië en den minister van openbare werken, Pinetti, die zich te Monza bevond voor de inwijding van het hospitaal.

Zondagmorgen om 10 uur 15 brachten de koning en de koningin van Italië onze Koninginnen een tegenbezoek te Milaan; zij bleven een halfuur.

Zondag-avond bezochten de Koninginnen met gevolg het Dal-Verme-theater, waar zij twee bedrijven van Verdi's opera *La forza del destino* bijwoonden.

Hare Majesteiten houden verblijf in een van de grootste hôtels der stad Milaan, het *Hôtel de la Ville*.

— De quæstie van het opbrengen van de *Doelwijk* is uitgemaakt door het sluiten van den vrede, waardoor de speciale rechtbank ophoudt te bestaan, zegt een bericht aan Lloyd. Het schip en de lading zullen aan de eigenaars worden teruggegeven.

— De *N. R. Ct.* ontving het volgende telegram uit Batavia:

— „De Rus Maligan is wegens hoogverraad tot 20 jaar gevangenisstraf veroordeeld."

BUITENLAND.

Rome. — De koning van Servië heeft met eigen huurrijtuigen, uitgaande van zijn hôtel, een bezoek aan den Paus gebracht. De jonge vorst was in het eerste, zijn gevolg in de vier andere rijtuigen gezeten. Italiaansche karabiniers vergezelden den stoet tot op het St. Pietersplein, waar eene brigade Italiaansche infanterie eerbewijzen bracht.

Ten half vier reden de rijtuigen het Vaticaan binnen; de Italiaansche militairen moesten natuurlijk buiten blijven. Aan den voet van de groote trap werd de koning door den sacristijn-aalmoezenier en andere prelaten en heeren der hofhouding ontvangen, die den koning naar de vertrekken des Pausen geleidden. De jonge vorst bleef omstreeks drie kwartier alleen met den Paus.

Daarna deed hij zijn gevolg, dat zich in eene nevenzaal met de heeren van het Pauselijk hof had onderhouden, binnenkomen en stelde het aan Z. H. voor.

Na afloop van het bezoek aan Leo XIII bezocht de koning kardinaal Rampolla in zijne vertrekken ten Vaticane.

Ten kwart voor vijven reed de koning met zijn gevolg naar zijn hotel terug.

Dat hotel dient tot tijdelijke verblijfplaats aan den Servischen gezant Bogitcwicz, zoodat koning Alexander volgens de diplomatieke opvatting uit Servisch gebied rechtstreeks naar dat des Pausen is gekomen.

— Volgens een te Rome loopend gerucht, zou de jonge koning van Servië bij zijne audientie ten Vaticane den Paus verzocht hebben een Katholiek bisdom te Belgrado te vestigen en een Concordaat met Servië te sluiten.

Italie. — De hertog Codrouchi, de nieuwe gouverneur van Sicilië, heeft een onderzoek ingesteld aangaande den financieelen toestand van Sicilië. Ongehoorde dingen zijn te Parlermo aan het licht gekomen.

Om slechts een paar voorbeeldjes te noemen, werd er bewezen, dat een familie van zeven personen per jaar op het budget van de stad een som van 19,000 frank zetten, die door geen werkelijke diensten gerechtvaardigd werden. Drie ingenieurs ontvingen elk 3500 fr. om.... het traliewerk rondom de grafmonumenten te bewaken!

Honderden bewakers waren aangesteld voor den dienst der wegen, die zeer te wenschen overlaten. Het kleinste ambtenaartje op f. 1000 of f. 1200 francs, kon gemakkelijk, dank zij toelagen, vergoedingen of gratificaties, zijn inkomen verdubbelen, verdrievoudigen, ja zelfs vervijfvoudigen.

Maar dat zijn maar bagatellen in vergelijking met het groote bedrag. Toen de gemeentekassier Martinez — op aanbeveling van Crispi benoemd tot commandeur van de orde der HH. Mauritius en Lazarus — opgeroepen werd tot *redde rationem*, nam hij in de eerste dagen zijn toevlucht tot uitvluchten, maar den derden dag eenvoudig maar de vlucht, evenals vroeger zijn voorganger, markies Perreri, gedaan had.

Toen de gemeentekas in naam der wet geopend was, kwam bij het eerste beknopte onderzoek uit, dat Martinez in 1876 met voorloopigen titel in functie getreden en in 1881 met werkelijken titel, de borgstelling van 200,000 francs, van hem geëscht, nog niet gestort had en dat er voor ongeveer een half millioen onder verschillende namen ontbrak. Nu het onderzoek voortgezet wordt, wordt dit deficit van 500,000 francs op 1.5 millioen gebracht.

Martinez is aangehouden in het huis van zijn vriend Marasa.

De politie organiseerde een kleine expeditie — 20 politieagenten en evenzooveel karabiniers, — om zich van zijn persoon meester te maken. Alle huizen van de boerderij van Marasa werden doorzocht 's morgens vroeg, en zij zouden zonder resultaat teruggegaan zijn, indien niet een der pachters zich met de revolver in de hand, tegen het doorsnuffelen van zijn pachtgoed verzet had.

Deze weerstand wekte achterdocht en weldra ook legden zij de hand op een persoon, als jager verkleed, die zich achter een haag verscholen had.

't Was de commandeur Martinez, geheel kaal geschoren, die bevend als een riet daar stond.

Onmiddelijk doorzocht, vond men 2100 franks bij hem in bankpapier en een lijstnamen van personen, die met hem medeplichtig waren. Met de handboeien aan, werd hij toen te voet naar Palermo teruggebracht, door twee agenten ondersteund, daar hij zich zwak en moedeloos gevoelde.

„Ik heb pech gehad", zeide hij aan den ondervrager, die hem een eerste verhoor deed ondergaan, „maar laat 't publiek op mijn uitleggingen wachten, voordat het mij veroordeelt als een dief.... zooals er zooveel zijn. In alle gevallen zullen talrijke groote heeren met mij vallen. Ik zal niets verbergen".

De indruk is, zooals men wel begrijpen kan, groot, niet alleen in Palermo en Sicilië, maar ook in geheel Italië.

Frankrijk. — Ten bate van de katholieke Armeniërs is in de Madeleine-kerk te Parijs door den abbé Frémont een liefdadigheids-predikatie gehouden, bij welke gelegenheid door den kardinaal-aartbisschop Mgr Richard persoonlijk gecollecteerd werd.

Tot Vastenprediker in de Notre Dame, in de plaats van wijlen Mgr d'Hulst, is door Mgr Richard benoemd de Dominicaner pater Ollivier, die ondanks zijn 64 jarigen leeftijd nog met jeugdigen gloed zijn machtig woord weet te gebruiken om vooral de gebreken der hoogere standen scherp, maar op onderhoudende wijze te geeselen.

— Dr. Jean Charcot, te Parijs, de zoon van den beroemden hoogleeraar, is 20 Nov. gehuwd met Jeanne Hugo, de kleindochter van den dichter.

— Groot opzien wekt een vlugschrift, dat onder den titel *La future débâcle* te Parijs is verschenen en door den gep. kapitein der cavalerie Nercy is geschreven, naar men beweert met voorkennis van generaal Gallifet. De schrijver acht zich verplicht zijn landgenooten te waarschuwen, dat het Fransche leger lang niet is wat het zijn moet. Het opperbevel is niet in goede handen bij den zwaarlijvigen jichtigen generaal Saussier, die door andere generaals bovendien als onbekwaam wordt geschilderd; ook vele andere generaals zijn niet meer geschikt en kunnen niet meer te paard stijgen. Dan klaagt de schrijver over nepotisme bij benoemingen; de officieren worden meer afgericht voor revues en manoeuvres dan voor den oorlog ontwikkeld; het vertrouwen ontbreekt; de vestinggordel in het oosten is een wassen neus; de manoeuvres ontaarden in een spelletje, enz. Voegt men daarbij, dat volgens Nercy de plannenmakers even onvoldoend zijn voorbereid als in 1870, dan zal men begrijpen hoe onaangenaam deze scherpe critiek den Franschen in de ooren klinkt.

Duitschland. — Een belangrijk besluit is gevallen in den Duitschen Rijksdag.

Bij de aanhangig zijnde wijziging van het strafwetboek stelde de Centrums-afgevaardigde Schmidt namens zijne partij voor, onder de voorschriften aan de rechters omtrent getuigen-verhooren, op te nemen: „Het verhooren, van een geestelijke strekt zich niet uit tot datgene, wat hem onder de verplichting van het biechtgeheim is toevertrouwd. Het gerecht zal den geestelijke vóór zijn verhoor kennis geven van deze bepaling."

Namens de verbonden regeeringen verklaarde de bondscommissaris Von Lenthe, dat zij inderdaad hoog gewicht hechten, aan het heilig houden van de biecht. Hij verheugde zich, dat de voorsteller niet voor de katholieken alleen een voorrecht had gevraagd, want bij de Lutherschen wordt het biechtgeheim evenzeer in eere gehouden. Hij ontried het voorstel echter, wijl het strafwetboek den geestelijke reeds gelegenheid geeft tot de verklaring: niets te weten van hetgeen hem in de uitoefening der zielzorg als biechtvader is bekend geworden. Een nauwgezet rechter zal daarin geene schuldaanwijzing vinden.

Nadat nog verschillende afgevaardigden over de zaak hadden gesproken, werd het belangrijke voorstel ten slotte echter aangenomen.

Engeland. — De aanvoerder der vrijbuiters, die in 't begin dezes jaars een inval deed in Transvaal en thans in de „gevangenis" zucht (?) is ongesteld. Hij heeft een operatie moeten ondergaan en zijn toestand scheen een oogenblik ernstige bezorgdheid in te boezemen, thans echter schijnt alle gevaar geweken. Voor de verpleging van den patiënt zijn bizondere maatregelen genomen.

Volgens telegrafisch bericht is de vrijbuiter reeds in vrijheid gesteld.

VERSHEIDENHEDEN.

Voorgevoel.

Vader: Frits, wanneer gij door uw examen komt, zullen wij eens Champagne drinken!

Zoon: Och, waartoe, laten wij nu liever dadelijk bier drinken.

Het eeuwfeest van den hoogen hoed.

Naar het schijnt, bestaat er aanleiding om binnenkort het eeuwfeest te vieren van het weinig sierlijke hoofddeksel, dat als „hooge zwarte", als „kachelpijp", als „cylinder" heelwat spot heeft te verduren gehad, maar zich toch als onmisbaar deel van een dettig heeren-kostuum heeft gehandhaafd, al worden tegenwoordig de „slappe", het „dopje" en het „kaasbolletje" gedragen door professoren en magistraatspersonen en door zooveel anderen, die twintig jaren geleden naast den hoogen hoed slechts het kalotje voor de binnenkamer en — misschien — de slaapmuts voor de nachtrust toelieten.

Wanneer de hooge hoed zijn intrede in de wereld heeft gedaan, is niet met zekerheid te zeggen. In een gebedenboek, dat Albrecht Dürer voor keizer Maximiliaan illustreerde, komt een hoofddeksel voor dat er precies opgelijkt, en op engelsche gravures, die omstreeks het jaar 1700 het licht zagen, zijn ook reeds cylinderhoeden te zien. Doch dit zijn waarschijnlijk slechts uitzonderingen geweest. Het rijk van den hoogen hoed dagteekent van 1768 of 1797. Merkwaardig genoeg gold dit eerzame hoofddeksel in Duitschland langen tijd voor revolutionnair, en werd het om dergelijke redenen in Rusland door tsaar Paul I verboden.

Honderd jaren zijn wij, heeren der schepping, met dit leelijke en ongemakkelijke kleedingstuk geplaagd. Zou het geen tijd beginnen te worden voor een internationale anti-hooge-hoed-liga?

ADVERTENTIEN.

Volgens telegraphisch bericht overleed te Arnhem, na het ontvangen der H. H. Sacramenten

Z. D. H. Mgr. H. A. M. Joosten,

van de Orde der Predikheeren, Bisschop titulair van Marciana EN Apostolisch Vicaris van Curaçao.

in den ouderdom van 59 jaren.

fr. J. A. VAN BAARS.

Administrator Apostolicus.